

Arrest

nr. 67 212 van 26 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 mei 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. VANCRAEYNES en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. U woonde met uw vrouw, A. M. (O.V. 6.694.496), en uw kinderen in het dorp U. Op 9 oktober 2008 leende u uw wagen aan een vriend. Deze vriend gebruikte uw auto tijdens de kiescampagne van Abraham M., de tegenkandidaat van de zittende burgemeester R. A. bij de gemeenteraadsverkiezingen van 12 oktober 2008. De volgende dag, op 10 oktober 2008, werd u naar het gemeentehuis gesommeerd. R. A. verweet u dat u de oppositie steunde.

U werd zwaar geslagen door de handlangers van de burgemeester. U werd bewusteloos afgevoerd naar het ziekenhuis in de stad V.. Gezien uw bloed niet wilde stollen - u lijdt aan hemofilie - moest u nog dezelfde avond overgebracht worden naar een ziekenhuis in Yerevan. Na een behandeling van 24 uur kon u het ziekenhuis verlaten. Uw vrouw en uw broer dienden een klacht in bij de politie. De politie zei dat ze de zaak ging onderzoeken. Nadat uw vrouw en uw broer echter nog enkele keren bij de politie gingen informeren werd duidelijk dat er geen gevolg aan hun klacht zou gegeven worden. Op 28 oktober 2009 kreeg u telefoon van het ziekenhuis in V.. Men vertelde u dat uw broer, Sargis S., in kritieke toestand was opgenomen. U en uw vrouw gingen hem onmiddellijk opzoeken. Vanuit V. werd uw broer met een ambulance overgebracht naar het ziekenhuis in Yerevan. Tijdens de rit vertelde uw broer dat hij tijdens zijn werk als boswachter R. A. en enkele hooggeplaatste vrienden had zien jagen. Toen hij hen verbood om in het bos te jagen, werd hij mishandeld, in zijn been geschoten en met zijn auto in een ravijn geduwd. Uw broer overleed later die avond in het ziekenhuis, U diende een klacht in bij het parket van Yerevan voor de moord op uw broer. De burgemeester werd ondervraagd door de politie, maar de zaak werd geseponeerd wegens gebrek aan bewijs. Op 17 februari 2010 werd uw vrouw in de stad V. aangereden door een auto, die ze herkende als de wagen van burgemeester R. A.. Uw vrouw raakte hierbij gewond aan haar been. Uw vrouw belde u op en u vertrok onmiddellijk naar V., waar u haar oppikte bij uw oom en haar vervolgens naar het ziekenhuis in Yerevan bracht. Uw vrouw moest gedurende 10 dagen worden verzorgd. Begin augustus 2010 kwam een handlangster van de burgemeester naar jullie huis. Hij vertelde dat u uw 1 huis voor 2000 dollar aan R. A. moest verkopen en dat jullie moesten vertrekken uit het dorp. U weigerde. Op 15 augustus 2010 werd er in de vroege ochtend een molotovcocktail naar uw huis gegooid. Er ontstond een kleine brand in de kamer van uw kinderen. Diezelfde avond vertrokken jullie naar familie buiten het dorp. Op 15 september 2010 reisde u met het vliegtuig van Armenië naar Europa. U en uw vrouw hadden eigen paspoorten, maar u weet niet of er een visum in uw paspoort stond. U kwam aan in België op 15 september 2010. U vroeg asiel op 27 september 2010.

B. Motivering

U vreest dat u in Armenië zult worden gevisieerd door handlangers van R. A., de burgemeester van uw dorp U. De burgemeester zou u verwijten dat u uw auto uitleende voor de campagne van een tegenkandidaat bij de gemeenteraadsverkiezingen in oktober 2008. Het Commissariaat-generaal kan echter absoluut geen geloof hechten aan uw asielrelaas. Er konden immers verschillende flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw. Ten eerste bleken de verklaringen van u en uw vrouw tegenstrijdig voor wat betreft de chronologie van de gebeurtenissen in oktober 2008. Zo vertelde u dat u op 10 oktober 2008 naar het gemeentehuis geroepen werd, waar u vervolgens ernstig werd mishandeld door de handlangers van R. A. Daarop werd u naar het ziekenhuis van V. gebracht. Vervolgens werd u nog dezelfde avond overgebracht naar het ziekenhuis in Yerevan. Na een verblijf van 24 uur werd u op 11 oktober 2008 ontslagen uit het ziekenhuis. De volgende dag, op 12 oktober 2008, ging u stemmen tijdens de gemeenteraadsverkiezingen (CGVS, p. 6-9). Uw vrouw vertelde echter een ander verhaal. Zij beweerde dat u op 11 oktober 2008 door de handlangers van de burgemeester werd toegetakeld op het gemeentehuis. Op 12 oktober 2008 werd u in de ochtend ontslagen uit het ziekenhuis in Yerevan en ging u meteen in het dorp gaan stemmen. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, had ze hier geen verklaring voor (CGVS vrouw, p. 5-6). Dit is helemaal niet geloofwaardig. De vaststelling dat u en uw vrouw dermate tegenstrijdige verklaringen afleggen over het verloop van de gebeurtenissen bij de verkiezingen van oktober 2008 — nota bene hét sleutelmoment in uw asielrelaas — doet in zeer ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ten tweede bleken u en uw vrouw tegenstrijdig voor wat betreft de omstandigheden van uw opname in het ziekenhuis. Zo verklaarde u dat uw vrouw u kwam opzoeken in het ziekenhuis. Toen u gevraagd werd hoe uw vrouw op de hoogte was dat u in het ziekenhuis lag, antwoordde u dat u het eigenlijk niet wist. U vermoedde dat iemand van het ziekenhuis haar had opgebeld (CGVS, p. 9). U vrouw vertelde echter helemaal iets anders. Zij beweerde immers dat u haar zelf had opgebeld om te laten weten dat u in het ziekenhuis was opgenomen. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kon ze hier geen uitleg voor geven (CGVS vrouw, p. 6). Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder. Ten derde bleken jullie verklaringen ook tegenstrijdig voor wat betreft de klacht die uw vrouw en uw broer bij de politie zouden neergelegd hebben naar aanleiding van de mishandelingen door de handlangers van de burgemeester. U vertelde dat uw broer en uw vrouw een klacht indienden bij de politie. U vermoedde dat ze reeds de dag na uw mishandeling naar de politie gingen, al wist u dit niet zeker. U wist wel te vertellen dat uw vrouw en uw broer nadien nog zeker één dan wel meerdere keren naar de politie waren geweest om bijkomende informatie te vragen over deze klacht (CGVS, p. 10-11). Uw vrouw bleek echter opnieuw een ander verhaal te vertellen. Uw vrouw

beweerde dat zij pas een week na uw mishandeling samen met uw broer een klacht ging indienen bij de politie. Bovendien verklaarde uw vrouw dat ze slechts één keer bij de politie waren geweest. Gevraagd werd of zij (of iemand anders) nadien nog naar de politie was geweest, antwoordde zij ontkennend. Toen uw vrouw met deze nieuwe tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, kon zij hier alweer geen verklaring voor geven (CGVS vrouw, p. 7). Ten vierde moet worden opgemerkt dat de verklaring van u en uw vrouw ook niet strookten voor wat betreft de moord op uw broer op 28 december 2009. U vertelde dat u die dag rond 2 à 3 uur in de middag telefoon kreeg van het ziekenhuis in V. dat uw broer in kritieke toestand was opgenomen. U zei dat u vervolgens samen met uw vrouw naar het ziekenhuis vertrok om uw broer te bezoeken (CGVS, p. 12). Dit strookt echter niet met wat uw vrouw hierover vertelde. Uw vrouw beweerde immers dat jullie pas rond 7 of 8 uur in de avond, toen het al donker was, opgebeld werden vanuit het ziekenhuis. Zij vertelde ook dat u uw broer ging opzoeken, maar dat zij samen met uw moeder thuis bleef. Toen uw vrouw werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, hield ze vol dat u zich vergiste. Uw vrouw herhaalde dat zij samen met uw moeder thuis was gebleven (CGVS vrouw, p. 8). Deze uitleg is niet acceptabel, gezien u immers heel expliciet verklaarde dat uw vrouw effectief meeging naar het ziekenhuis (CGVS, p. 12). Ten vijfde bleken u en vrouw tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de aanrijding door de wagen van R. A. op 17 februari 2010. U verklaarde dat uw vrouw in de stad V. werd aangereden, maar u weet echter niet waar deze aanslag precies plaatsvond. U vertelde dat u uw vrouw daarna ging ophalen bij uw tante, die ook in V. woont, en dat u haar vervolgens naar het ziekenhuis in Yerevan bracht (CGVS, p. 14-15). Uw vrouw vertelde echter een ander verhaal. Uw vrouw kon evenmin situeren op welke plaats in de stad het ongeluk was gebeurd, maar wist wel te vertellen dat u haar kwam ophalen op de plaats van het ongeluk zelf (CGVS vrouw, p. 9-10). Dit lijkt strijdig met uw verklaring als zou u haar bij uw tante hebben opgepikt. Toen uw vrouw werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, vertelde ze plots dat de plaats van het ongeluk eigenlijk vlakbij het huis van uw tante ligt (CGVS vrouw, p. 10). Deze uitleg is niet geloofwaardig en lijkt vooral bedoeld om de tegenstrijdigheid post factum op te heffen. Indien uw vrouw effectief vlakbij het huis van uw tante werd aangereden, dan is het immers niet geloofwaardig dat zowel u als uw vrouw niet konden vertellen op welke plek in de stad het ongeluk precies plaatsvond. Het Commissariaat-generaal moet vaststellen dat de verklaringen van u en uw vrouw herhaaldelijk en manifest tegenstrijdig bleken over gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken. Deze flagrante tegenstrijdigheden over de verschillende incidenten waarbij jullie bedreigd en mishandeld zouden zijn geweest, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig. Het Commissariaat-generaal kan dus geen geloof hechten aan uw verklaring als zou u in Armenië worden vervolgd door (de handlangers van) R. A., de burgemeester van uw dorp. De kopies van de paspoorten van uw gezin, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw vrouw en de geboorteaktes van uw kinderen attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden. Deze documenten voegen echter niets toe aan uw asielrelaas. Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw vrouw, A. M. (CV. 6.694.496), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”.

De bestreden beslissing van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. U woonde met uw man, I. S. (O.V. 6.694.496), en uw kinderen in het dorp U.. Op 10 oktober 2008 leende uw man zijn wagen aan een vriend. Deze vriend gebruikte de auto tijdens de kiescampagne van Abraham M., de tegenkandidaat van de zittende burgemeester R. A. bij de gemeenteraadsverkiezingen van 12 oktober 2008. Op 11 oktober 2008 werd uw man ernstig geslagen door handlangers van R.A.. Hij werd eerst opgenomen in het ziekenhuis in de stad V. en nog dezelfde avond naar het ziekenhuis in Yerevan overgebracht.

De volgende ochtend kon uw man het ziekenhuis verlaten. U en uw schoonbroer dienden ongeveer een week later een klacht in bij de politie. Dit bleef echter zonder gevolg.

Op 28 oktober 2009 kreeg uw man telefoon van het ziekenhuis in V.. Hij hoorde dat zijn broer, S. S., in kritieke toestand was opgenomen. Uw man ging hem onmiddellijk opzoeken. Uw schoonbroer vertelde dat hij tijdens zijn werk als boswachter R. A. en enkele hooggeplaatste vrienden had zien jagen. Toen hij hen verbood om in het bos te jagen, werd hij mishandeld, in zijn been geschoten en met zijn auto in een ravijn geduwd. Uw schoonbroer overleed later die avond in het ziekenhuis. Uw man diende een klacht in voor de moord op zijn broer. Op 17 februari 2010 werd u in de stad V. aangereden door een auto, die u herkende als de wagen van burgemeester R. A.. U raakte hierbij gewond aan uw been. U belde naar uw man, die u kwam ophalen en u vervolgens naar het ziekenhuis in Yerevan bracht. U moest gedurende 10 dagen worden verzorgd. Begin augustus 2010 kwam een handlanger van de burgemeester naar jullie huis. Hij vertelde dat u uw huis voor 2000 dollar aan R. A. moest verkopen en dat jullie moesten vertrekken uit het dorp. Uw man weigerde. Op 15 augustus 2010 werd er in de vroege ochtend een molotovcocktail naar uw huis gegooid. Er ontstond een kleine brand in de kamer van jullie kinderen. Jullie besloten te vluchten. Diezelfde avond vertrokken jullie naar familie buiten het dorp. Op 15 september 2010 reisde u met het vliegtuig van Armenië naar Europa. U en uw man hadden eigen paspoorten, maar u weet niet of er een visum in uw paspoort stond. U kwam aan in België op 15 september 2010. U vroeg asiel op 27 september 2010.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw man, I. S. (O.V. 6.694.496). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omwille van het ongeloofwaardige karakter van het asielrelaas. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw man, die gebaseerd is op tegenstrijdigheden tussen jullie beide verklaringen, werd als volgt gemotiveerd: "U vreest dat u in Armenië zult worden gevisieerd door handlangers van R. A., de burgemeester van uw dorp U.. De burgemeester zou u verwijten dat u uw auto uitleende voor de campagne van een tegenkandidaat bij de gemeenteraadsverkiezingen in oktober 2008. Het Commissariaat-generaal kan echter absoluut geen geloof hechten aan uw asielrelaas. Er konden immers verschillende flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw. Ten eerste bleken de verklaringen van u en uw vrouw tegenstrijdig voor wat betreft de chronologie van de gebeurtenissen in oktober 2008. Zo vertelde u dat u op 10 oktober 2008 naar het gemeentehuis geroepen werd, waar u vervolgens ernstig werd mishandeld door de handlangers van R. A. Daarop werd u naar het ziekenhuis van V. gebracht. Vervolgens werd u nog dezelfde avond overgebracht naar het ziekenhuis in Yerevan. Na een verblijf van 24 uur werd u op 11 oktober 2008 ontslagen uit het ziekenhuis. De volgende dag, op 12 oktober 2008, ging u stemmen tijdens de gemeenteraadsverkiezingen (CGVS, p. 6-9). Uw vrouw vertelde echter een ander verhaal. Zij beweerde dat u op 11 oktober 2008 door de handlangers van de burgemeester werd toegetakeld op het gemeentehuis. Op 12 oktober 2008 werd u in de ochtend ontslagen uit het ziekenhuis in Yerevan en ging u meteen in het dorp gaan stemmen. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, had ze hier geen verklaring voor (CGVS vrouw, p. 5-6). Dit is helemaal niet geloofwaardig. De vaststelling dat u en uw vrouw dermate tegenstrijdige verklaringen afleggen over het verloop van de gebeurtenissen bij de verkiezingen van oktober 2008 – nota bene hét sleutelmoment in uw asielrelaas – doet in zeer ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ten tweede bleken u en uw vrouw tegenstrijdig voor wat betreft de omstandigheden van uw opname in het ziekenhuis. Zo verklaarde u dat uw vrouw u kwam opzoeken in het ziekenhuis. Toen u gevraagd werd hoe uw vrouw op de hoogte was dat u in het ziekenhuis lag, antwoordde u dat u het eigenlijk niet wist. U vermoedde dat iemand van het ziekenhuis haar had opgebeld (CGVS, p. 9). U vrouw vertelde echter helemaal iets anders. Zij beweerde immers dat u haar zelf had opgebeld om te laten weten dat u in het ziekenhuis was opgenomen. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kon ze hier geen uitleg voor geven (CGVS vrouw, p. 6). Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder. Ten derde bleken jullie verklaringen ook tegenstrijdig voor wat betreft de klacht die uw vrouw en uw broer bij de politie zouden neergelegd hebben naar aanleiding van de mishandelingen door de handlangers van de burgemeester. U vertelde dat uw broer en uw vrouw een klacht indienden bij de politie. U vermoedde dat ze reeds de dag na uw mishandeling naar de politie gingen, al wist u dit niet zeker.

U wist wel te vertellen dat uw vrouw en uw broer nadien nóg zeker één dan wel meerdere keren naar de politie waren geweest om bijkomende informatie te vragen over deze klacht (CGVS, p. 10-11). Uw vrouw bleek echter opnieuw een ander verhaal te vertellen. Uw vrouw beweerde dat zij pas een week na uw mishandeling samen met uw broer een klacht ging indienen bij de politie. Bovendien verklaarde uw vrouw dat ze slechts één keer bij de politie waren geweest. Gevraagd werd of zij (of iemand anders) nadien nog naar de politie was geweest, antwoordde zij ontkennend. Toen uw vrouw met deze nieuwe tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, kon zij hier alweer geen verklaring voor geven (CGVS vrouw, p. 7). Ten vierde moet worden opgemerkt dat de verklaring van u en uw vrouw ook niet strookten voor wat betreft de moord op uw broer op 28 december 2009. U vertelde dat u die dag rond 2 à 3 uur in de middag telefoon kreeg van het ziekenhuis in V. dat uw broer in kritieke toestand was opgenomen. U zei dat u vervolgens samen met uw vrouw naar het ziekenhuis vertrok om uw broer te bezoeken (CGVS, p. 12). Dit strookt echter niet met wat uw vrouw hierover vertelde. Uw vrouw beweerde immers dat jullie pas rond 7 of 8 uur in de avond, toen het al donker was, opgebeld werden vanuit het ziekenhuis. Zij vertelde ook dat u uw broer ging opzoeken, maar dat zij samen met uw moeder thuis bleef. Toen uw vrouw werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, hield ze vol dat u zich vergiste. Uw vrouw herhaalde dat zij samen met uw moeder thuis was gebleven (CGVS vrouw, p. 8). Deze uitleg is niet acceptabel, gezien u immers heel expliciet verklaarde dat uw vrouw effectief meeging naar het ziekenhuis (CGVS, p. 12). Ten vijfde bleken u en vrouw tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de aanrijding door de wagen van R. A. op 17 februari 2010. U verklaarde dat uw vrouw in de stad V. werd aangereden, maar u weet echter niet waar deze aanslag precies plaatsvond. U vertelde dat u uw vrouw daarna ging ophalen bij uw tante, die ook in V. woont, en dat u haar vervolgens naar het ziekenhuis in Yerevan bracht (CGVS, p. 14-15). Uw vrouw vertelde echter een ander verhaal. Uw vrouw kon evenmin situeren op welke plaats in de stad het ongeluk was gebeurd, maar wist wel te vertellen dat u haar kwam ophalen op de plaats van het ongeluk zelf (CGVS vrouw, p. 9-10). Dit lijkt strijdig met uw verklaring als zou u haar bij uw tante hebben opgepikt. Toen uw vrouw werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, vertelde ze plots dat de plaats van het ongeluk eigenlijk vlakbij het huis van uw tante ligt (CGVS vrouw, p. 10). Deze uitleg is niet geloofwaardig en lijkt vooral bedoeld om de tegenstrijdigheid post factum op te heffen. Indien uw vrouw effectief vlakbij het huis van uw tante werd aangereden, dan is het immers niet geloofwaardig dat zowel u als uw vrouw niet konden vertellen op welke plek in de stad het ongeluk precies plaatsvond. Het Commissariaat-generaal moet vaststellen dat de verklaringen van u en uw vrouw herhaaldelijk en manifest tegenstrijdig bleken over gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken. Deze flagrante tegenstrijdigheden over de verschillende incidenten waarbij jullie bedreigd en mishandeld zouden zijn geweest, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig. Het Commissariaat-generaal kan dus geen geloof hechten aan uw verklaring als zou u in Armenië worden vervolgd door (de handlangers van) R. A., de burgemeester van uw dorp. De kopies van de paspoorten van uw gezin, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw vrouw en de geboorteaktes van uw kinderen attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden. Deze documenten voegen echter niets toe aan uw asielrelaas. Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw vrouw, A. M. (O.V. 6.694.496), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Overwegende dat de verzoekers een middel nemen van de schending van artikel 1, afdeling A, §2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsook de geldigheid en wettelijkheid van de beslissingen over de hoedanigheid van vluchteling en het statuut van subsidiaire bescherming.

Overwegende dat het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen de hoedanigheid van vluchteling voor de verzoekers weigerde alsook het statuut van subsidiaire bescherming wegens de zogenaamde tegenstrijdigheden tussen het verhaal van de verzoeker en van zijn echtgenote. Dat de verschillende verwijten daardoor geanalyseerd dienen te worden.

1. Het principe van goed bestuur

Overwegende dat de 5 argumenten in de betwiste beslissingen betrekking hebben op nauwkeurige informatie (zoals datum, uur, ... op de gebeurtenissen die bijzonder schokkend zijn geweest voor de verzoekers. Dat deze de verzoekers persoonlijk en rechtstreeks raakte daar het ging om mishandeling, het overlijden van zijn broer als gevolg van de slagen en de aanslag. Dat deze trauma's belangrijk zijn en hun herinneringen of beschouwingen ernstig verstoord hebben. Quid uitleg door de verzoeker van het precieze moment waar hij gewaarschuwd werd, nl op 22 december 2009, dat zijn broer zich in een kritische toestand bevond, en die naar het ziekenhuis vertrok onmiddellijk na deze waarschuwing? Dat zijn broer zich in een zware toestand bevond en is trouwens een paar uren later overleden is. Dat ook de medische problemen van de verzoeker in rekening dienen te worden. Dat hij enerzijds hemofiel is, wat de tegenpartij niet logischerwijze mag betwisten. Dat wegens deze ziekte, de verzoeker naar het ziekenhuis te YEREVAN ondergebracht diende te worden n.a.v. de mishandelingen in het gemeentehuis. Dat hij ook zei dat hij buiten bewust raakte. Dat precieze en nauwkeurige info logischerwijze niet gevraagd kan worden aan de verzoeker over het verloop van de gebeurtenissen in 2008. Dat het logischerwijze begrijpelijk kan zijn dat de verzoeker niet precies weet wanneer hij in het ziekenhuis opgenomen is, of hoe zijn vrouw op de hoogte gesteld is van zijn verblijf te V. of nog wanneer zijn echtgenote en broer klacht ingediend hebben. Dat anderzijds, de verzoeker door een zenuwarts behandeld wordt daar hij sterk verstoord blijft. Dat wanneer de gebeurtenis zo verstorend is, de hersenen vaak bepaalde herinneringen verbergt. Dat de verzoeker bij het begin van het verhoor zijn psychologische opvolging vermeld had. Dat deze problemen verklaren dat de verzoeker zich van niet alles herinnert en dat hij woorden uit die onduidelijk of tegenstrijdig kunnen blijken. Dat de tegenpartij al deze elementen in acht dient te nemen. Dat het principe van goed bestuur duidelijk geschonden is.

2. De gebeurtenissen van oktober 2008

Overwegende dat, volgens de tegenpartij, de verzoekers tegenstrijdig zijn daar de verzoeker beweerd zou hebben dat hij naar het gemeentehuis op 10 oktober ging, dat hij het ziekenhuis de dag nadien verliet en dat hij deelnam aan de verkiezingen van 12 oktober terwijl zijn echtgenote zegt dat haar man door de handlangers van de burgemeester op 11 oktober aangevallen werd en dat hij het ziekenhuis verliet op 12. Dat hier nog dient herinnerd te worden dat de verzoeker ernstig geslagen werd daar hij een bloeding had. Dat de verzoeker buiten bewust raakte bij zijn aankomst in het ziekenhuis. Dat hij de gehele gebeurtenis moeilijk in de tijd plaatst. Dat dient vastgesteld te worden dat de tegenpartij de tegenstrijdigheid enkel qua data ziet. Dat de gebeurtenis zelf en dus het feit dat de verzoeker door handlangers van A. geslagen werd, door de tegenpartij niet betwist worden of beschouwd als onwaarschijnlijk. Dat de tegenpartij bijgevolg de ganse gebeurtenis of dus de ganse asielaanvraag niet mag betwisten, terwijl de tegenstrijdigheid verklaard kan worden door de gezondheidstoestand van de verzoeker destijds en nu. Dat hetzelfde geldt voor de vraag hoe zijn echtgenote van zijn opname op de hoogte gebracht werd. Dat de verzoekster bepaalt dat de verzoeker zelf haar op de hoogte gebracht heeft terwijl deze laatste zegt dat ze zeker door een personeelslid van het ziekenhuis op de hoogte gebracht is. Dat opnieuw dient herinnerd te worden dat de verzoeker veel bloed verloren heeft. Dat de artsen de bloeding moeilijk stopten. Dat hij zich gewoon niet herinnert of hij zijn echtgenote informeerde. Dat gezien zijn gezondheidstoestand destijds, het niet verwonderlijk is dat hij niets meers kan zeggen. Dat het tegenovergestelde verdacht zou geweest zijn.

3. De klacht van de verzoekster en haar schoonbroer bij de politie

Overwegende dat het verweten wordt dat de verzoeker heeft gezegd dat zijn echtgenote en broer klacht ingediend hadden bij de politie op de dag na de mishandelingen en dat ze meermaals naar de politie opnieuw gegaan waren om info te bekomen terwijl de verzoekster zei dat de klacht ingediend werd 1 week na de feiten en dat ze eenmaal naar het politiekantoor gegaan was. Dat de tegenpartij de verklaring van de verzoeker echter vervormt daar deze laatste de klachtindiening bepaalde op de dag van de mishandeling maar verklaarde kort nadien dat hij er niet van zeker was. Dat toen de agent erop aandrong dat een precies antwoord gegeven wordt, de verzoeker gewoon antwoordde dat hij niet wist. Dat er dus geen sprake is van tegenstrijdigheid terwijl de verzoeker met zekerheid beweerde dat hij het antwoord niet kende. Dat op de vraag of de verzoekster en haar schoonbroer meermaals naar de politie gegaan waren, de verzoeker ja antwoordde en de verzoekster antwoordde nee. Dat echter vastgesteld dient te worden dat het niet gevraagd werd aan de verzoekster of ze meermaals naar de politie gegaan was om de gevolgen van hun klacht te kennen maar wel of ze wel degelijk meerdere klachten ingediend had, waarop ze logischerwijze nee antwoordde. Dat 1 klacht duidelijk ingediend werd en dat de verzoekster meermaals de politie bevroeg om info over de klacht te krijgen. Dat er dus geen tegenstrijdigheid is.

4. De gebeurtenis van 28 december 2009

Overwegende dat de tegenpartij vaststelt dat de verklaringen van de verzoekers op de gebeurtenis van 28 december 2009 tegenstrijdig zijn daar de verzoeker zei dat hij in de namiddag een oproep kreeg op de kritische toestand van zijn broer en dat ze allemaal meegingen terwijl de verzoekster zegt dat haar man in de avond op de hoogte werd gebracht en dat ze samen met haar schoonmoeder thuis bleef. Dat de verzoeker opnieuw vernam dat het leven van zijn broer in het gevaar was. Dat de verzoekers trouwens verklaarden dat ook hij hemofiel was. Dat vanaf de oproep, de verzoeker angstig was voor het leven van zijn broer. Dat zijn broer trouwens op diezelfde avond overleden is. Dat de herinnering van deze gebeurtenis heel zwaar is voor de verzoeker. Dat eigenlijk enkel de verzoeker en zijn onkel naar zijn broer gingen. Dat de verzoekster inderdaad samen met haar schoonmoeder thuis bleef. Dat de tijdsperiode echter heel kort is zodat de tegenpartij alle verklaringen van de verzoekers niet in vraag mag stellen. Dat het immers minder belangrijk is te weten wie naar het ziekenhuis ging eerder dan te weten wie de broer van de verzoeker aangevallen had.

5. De gebeurtenis van 17 februari 2010

Overwegende dat ook de verzoekster op 17 februari 2010 aangevallen werd. Dat ze hierbij aan het been gewonden is. Dat de tegenpartij zegt dat de verzoeker heeft beweerd dat hij niet wist waar zijn vrouw aangevallen was en dat hij haar gaan ophalen was bij haar tante om naar het ziekenhuis te YEREVAN te gaan terwijl de verzoekster beweert dat haar man haar rechtstreeks ophalen gegaan was. Dat de tegenpartij bijgevolg veronderstelt, op basis van de verklaring van de verzoekster, dat ze niet bij haar tante was, wat een andere tegenstrijdigheid met de verklaring van haar man zou zijn. Dat de tegenpartij de uitleg van de verzoekster niet in acht genomen heeft. Dat ze immers de aandacht van de agent onmiddellijk getrokken heeft op het feit dat ze aangevallen was dicht bij het huis van haar tante. Dat het duidelijk is dat daar hij het precieze adres van de aanval niet kende, de verzoeker zei dat hij haar bij haar tante ophalen gegaan was, bedoeling: in de buurt van bij haar tante. Dat ook hier geen tegenstrijdigheid is.

6. De gebeurtenis van augustus 2010

Overwegende dat de betwiste beslissingen geen opmerking omvatten. Dat deze gebeurtenis dus niet betwist wordt. Dat deze gebeurtenis belangrijk is, des te meer omdat deze de verzoekers aangemoedigd heeft ARMENIË te verlaten. Dat deze het bewijs van de stalking tegen de verzoekers is.

7. De subsidiaire bescherming

Overwegende dat uit het lezen van de betwiste beslissingen duidelijk blijkt dat de tegenpartij het dossier van de verzoekers bestudeerde niet onder het licht van de subsidiaire bescherming. Dat het enkel vermeld wordt: «verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet». Dat de verzoekers echter er de grondslag van niet kennen. Dat ze ook niet weten of alle hypothesen bedoeld bij artikel 48/4 van de wet van 1980 wel door de tegenpartij onderzocht werden. Dat de tegenpartij haar daden formeel dient te rechtvaardigen. Dat dient vastgesteld te worden dat ze de beslissingen niet gepast rechtvaardigt door de onmogelijke toekenning van subsidiaire bescherming met een enige zin samen te vatten.. Dat de verzoekers gerechtigd zijn de grondslag van te kennen.. Dat het des te meer verwonderlijk is dat noch de identiteit, noch de nationaliteit van de verzoekers in vraag gesteld wordt. Dat iedereen weet dat in 2008, veel schendingen van de rechten van de mens in ARMENIË gepleegd zijn. Dat de Armeense overheden de voorrechten misbruikten. Dat hierbij werd verwezen naar de schending van de vermoedelijke onschuld en van de verdedigingsrechten. Dat de situatie nu onveranderd blijkt. Dat de IFRM zich immers zorgen maakt want «gevallen van mishandeling en foltering door de politie en de penitentiaire instellingen worden regelmatig gemeld, wat voor onrust zorgt». Dat ook de hechtenisomstandigheden bekritiseerd worden, en zouden kunnen leiden tot het overleden van de verzoeker, die ernstig ziek is. Dat politieke foltering en geweld nu steeds gepleegd worden: «de mensen van dit land zijn onderworpen aan een totaal en duurzaam geweld terwijl de criminelen onbestraft blijven». Dat gezien de documenten die door de tegenpartij niet kunnen betwist worden, de verzoeker volledig kadert in de voorwaarden voor de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, b)."

2.2.1 Ten aanzien van A. M. is een zogenaamde 'volgbeslissing' genomen aangezien zij zich voor haar asielaanvraag volledig baseert op de asielmotieven van haar echtgenoot I. S. Verzoekers dienden één verzoekschrift in, waarin enkel argumenten ontwikkeld worden tegen de beslissing van laatstgenoemde.

2.2.2 Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 1, A, § 2 van de Vluchtelingenconventie van 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet van 1980.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (HATHAWAY, J.C., The law of refugee status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij een aannemelijke verklaring te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54) (VB/06- 2506/W12.058; VB/06- 2136/W12.056; VB/06- 3436/W.12099).

In casu oordeelde en verduidelijkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoeker de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend omwille van verschillende fundamentele tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote omtrent allerlei essentiële elementen van hun asielrelaas.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 4 december 2006, nr. 165.484).

2.2.3 In het kader van de asielprocedure draagt de asielzoeker een verantwoordelijkheid in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792).

Verzoekers betogen dat de vijf argumenten van de betwiste beslissing betrekking hebben op nauwkeurige informatie over gebeurtenissen die bijzonder schokkend zijn geweest voor verzoekers. Van een asielzoeker kan precies verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

2.2.4 Verder werpt verzoeker op dat hij belangrijke trauma's heeft opgelopen die zijn herinneringen en beschouwingen ernstig verstoord hebben en dat hij geen nauwkeurige informatie over het verloop van de gebeurtenissen van 2008 kan geven omdat hij toen het bewustzijn heeft verloren.

Wat dit laatste argument betreft, is het niet onredelijk van de verwerende partij om van verzoeker te verwachten dat hij voldoende gedetailleerde verklaringen kan afleggen over de belangrijkste feiten en elementen van zijn asielrelaas of dat hij zich hierover nadien minstens geïnformeerd heeft zodat hij er één en ander over kan vertellen.

Uit het verhoorverslag aanwezig in het administratief dossier blijkt dat er door verzoeker geen specifieke opmerkingen werden gemaakt in verband met psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of dat hij zich bij het door hem aangehaalde verloop van de gebeurtenissen wel eens zou kunnen vergissen. Bij de vraag of verzoeker nog iets aan zijn asielrelaas had toe te voegen, maakte verzoeker geenszins melding van een verwarde psychologische toestand waarin hij zou verkeren. Ook verzoekers advocaat heeft tijdens het interview op het Commissariaat-generaal op geen enkel ogenblik melding gemaakt van psychische problemen. Verzoeker legt evenmin een medisch attest neer waaruit specifiek zou blijken dat hij aan geheugenstoornissen zou lijden. De nieuw neergelegde medische attesten betreffen enkel verzoekers gezondheidsproblemen (bloedstollingsziekte (hemofilie) en hartproblemen). Deze worden op zich niet in twijfel getrokken maar kunnen evenmin een verklaring vormen voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Ook in het medisch attest van 17 februari 2011 – het enige waarin gesproken wordt over psychische problemen – wordt nergens melding gemaakt van mogelijke geheugenproblemen maar wordt enkel verzoekers psychische toestand en de feiten die deze toestand volgens verzoeker zouden veroorzaakt hebben, beschreven op basis van verzoekers verklaringen.

2.2.5 Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of een risico op ernstige schade) volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees (dit risico) reëel is. Deze vrees (of dit risico) dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees (het risico) concreet aannemelijk te maken. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat hem betreft, sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). De commissaris-generaal beschikt over een bepaalde appreciatiemarge om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voornoemde Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). Verzoeker toont in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat hij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar hij toont geenszins aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat verzoekers asielaanvraag ongegrond is. Verzoeker brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het louter herhalen van eerdere verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het louter tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Gelet op al het voorgaande wordt er als dusdanig dan ook geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde elementen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Alle voornoemde vaststellingen en overwegingen blijven dan ook onverminderd gehandhaafd.

2.2.6 In onderschikte orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker voert ook aan dat uit de aangevochten beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag niet bestudeerd heeft in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de betwiste beslissing blijkt wel degelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, heeft de commissaris-generaal dus wel degelijk uitdrukkelijk en afdoende gemotiveerd waarom hem het statuut van subsidiair beschermde niet toegekend wordt.

Met betrekking tot het subsidiaire beschermingsstatuut is het duidelijk dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet (RvV8 september 2009, nr. 31.282).

2.2.7 De commissaris-generaal kon op goede gronden besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoekster die geen andere motieven inriep dan deze waarop haar echtgenoot zich beriep. De bestreden beslissing van verzoekster is afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing, genomen ten aanzien van haar echtgenoot en die steun vindt in het administratief dossier (RvS 2 mei 2005, nr. 144.038).

2.2.8 Gelet op bovenstaande overwegingen wordt vastgesteld dat de bestreden beslissingen op een correcte en afdoende wijze zijn genomen en gemotiveerd. De commissaris-generaal kwam, om de redenen die worden vermeld in de beslissingen, terecht tot de conclusie dat aan verzoekers noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC